

Kalçadan Şaziyem Kalçadan

– İpciERDOĞAN · 23 Aralık 2017

KALÇADAN ŞAZİYEM KALÇADAN !

Yetmiş yıldır onu istediği yere bıkip usanmadan taşıyan ayakları yorgun düşmüş, sonunda isyan bayrağını çekince yatağa mahkum olmuştu. Yaşlılık araya-sora Selimi de bulmuş, bülbül gibi öten dili lal olmuş, artık bedeni beyninden gelen emirlere uymuyordu. Yata, yata canından bezmiş, döşekte sağa sola dönerken sürtünmekten dolayı sırtında, omzunda, belinde, kalçasında yaralar oluşmuştu. Hanımı yorganı üstüne örtse bin ton geliyor sandığı ağırlığından altında ezileceğim, örtmese yazın cokur sıcaklığında donacağım sanıyordu. Bakımsızlıktan saç, sakalı birbirine karışmış, zaten öteden beri zayıf olan vücudu bir deri-bir kemik kalmış, soyunsa neredeyse kemikleri bir, bir sayılacak duruma gelmiş, ağzında bir nefes ve kuru öksürükten gayri can emaresi gözüküyordu.

Zamanın da uzun boylu, zayıf mı zayıf bir gençti. Arkadaşları “ bir yeri kırıl da başımıza bela olur” diye onunla beden hareketlerine bağlı oyun oynamaya, şakalaşmaya çekinirlerken sicim yada gevrek Selim diye takılırlardı. Gevrek Selim fakir mi fakir bir ailenin tek oğluydu. Babası çok yaşlı olmasından dolayı çalışmıyor, konu-komşunun verdiği yardımlarla geçinerek ayakta durmaya çalışıyorlardı. Babası bir müddet sonra ölünce evin geçimi yeni, yeni palazlanan Selimin omuzlarına binmişti. Bazen çoban durmakla, arada amelelik yapmakla, bağ bahçe bellemekle, bir kapıya çiftçi olmakla, yada ırgat gitmekle evlerine ekmek getiriyordu.

Askerden sonra kendileri gibi fakir bir ailenin kızı olan Suna ile evlendi. Suna eve gelin gelince evin beti, bereketi artmıştı. Çalışkan bir kadın olan Suna komşularına ücret karşılığı temizliğe, ekmek etmeye, kerme kesmeye, yorgan dökmeye gidiyor bu vesileyle kocasının geçim yükünü bayağı hafifletiyordu. Aradan birkaç yıl geçtikten sonra “ vay şuram ağrıyor vay buram ağrıyor” diye feryada başlayan Selim işten kaytarıp evin geçimini Suna'nın üstüne yıkma gayretine giriyordu. Zamanla bu duruma Suna dan ses çıkmayınca işe güce gitmeyi bir yana bırakıp yan gelip yatarak hazır yiyci durumuna düştüğünün farkında bile değildi.

Selim günün birinde evin samanlığını karıştırırken nereden geldiği ve kimden alındığı bilinmeyen bir saz eline geçer. Saz; toz, toprak, saman, kir ve pastan tanınmayacak bir haldedir. Yalan yanlış temizledikten sonra sazı komşular görüp bana gülmesinler diyerek bir beze sarıp bir saz tamircisinin yolunu tutar. Usta sazı usülen eline alıp o değil den inceler. Dut ağacından yapılmasa da iyi emek harcanarak yapılmış bir saz olduğuna kanaat getirir. Usta sazı özenle elden geçirir, tellerini takar, oynak bir hava çalarak sesini akortlarken Selimin her tarafının oynadığının farkına varır. Selim işi-gücü, evi-barkı bir yana bırakmış sabahtan akşama kadar sazı tıngırdatmakta ama onu bir türlü ustanın çaldığı gibi çalamamak tadır. Azmin elinden ne kurtulmuş ki ,yeter ki sen gayret et, başarı kendiliğinden gelir. Kızgınlıkla yere çalıp parçalamayı çok kez düşünse de çalmasını zamanla öğrenip o güzel Allah vergisi sesiyle birleştirmeyi bilmiştir.

Artık arkadaş toplantılarına çağrılıyor, muhabbetlerine karışıyor, çalıp çığırarak onların neşelerine neşe katarken mideyi de içkiyle, mezeyle doldurmayı ihmal etmiyordu. Gerek sesinin

güzelliği, gerekse saziyla her makamdan çalışı çevresini genişletiyor, bağ evlerinde yada zula yerlerde yapılan ‘ Oturak alemlerine’katlıyor, çaldığı oynak havalarla ortada oynayan çengilere arada birde ‘ hay’ vererek onların daha iyi göbek sallamalarına yardımcı oluyordu. Ünü gittikçe yayılıyordu. Kuyruğu güdük boz eşeğine binerek arada-sırada duyduğu zengin düğünlerine davetli-davetsiz misafir oluyor, bir kenara büzüşerek düğün çalan abdalların ekmeğine mani olmadan istek üzerine türküler söyleyip cebine konan bahşişlerle avunmayı biliyor, önüne kurulan ufak yollu bir masada da mide ve kafayı doldurmayı da ihmal etmiyordu. Evini ihmal etse de hanımı “ görmüş geçirmiş” bir yapıya sahip olduğundan belki düzelir ümidiyle yolunu beklerken “ cırcır böceği ” misali “ ora senin, bura benim” diye gezip-tozan kocasının nasıl olsa soğuklar düşünce eve geleceğinin biliyordu.

Günler, aylar, yıllar birbirini kovalarken Selimin beli bükülmüş mecali tükenmiş, bir gün kalkarım ümidiyle düştüğü yataktan bir daha ayağa kalkamamış, adeta ona mahkum olmuştu. Suna kadının kocasını kaldırıp indirmekten dolayı kollarına kramplar giriyor, beline sardığı kuşaklar ağrısını sızısını kesmiyor, diri sabahı zor ediyordu. Evleneli bunca yıl olmasına rağmen bir tek çocukları olmamıştı. Bunu kendisine şimdiye kadar dert etmeyen Suna kadın bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu anladığı şu günler de “ ah evlat ah, olsaydı da şu babasını sırtında taşıyaydı” feryadına çıksa da sağ olsun komşuları kendisine gönüllü-gönülsüz her türlü yardımdan kaçınmıyorlardı. Günün birinde duyarlı birkaç komşusu Gevrek Selim’i sırtladıkları gibi bir doktora götürseler de ondan “Amcanın işi bitmiş, vaktini, saatini bekliyor” cevabını alınca tekrar evine getirdiler.

Sabah gün ağırırken Sultan kadın kocasından gelen hırıltı sesleriyle uyandı. Selimin nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Ayaklarını yokladı. Ayaklar buz kesmiş, üstelikte bayağı şişlik göze batıyordu. Bu durum iyiye alamet değildi. Birden içini bir yalnızlık korkusu sardı. İyi-kötü onun nefesiyle bu evde yaşıyordu. “Ya tahtalı köyü boylarsa ben ne yaparım” düşüncesiyle damlaların gözlerden süzülüşünün farkında bile değildi. Temiz bir bez parçasını suya batırıp kocasının ağzına bandırdıktan sonra “Bir imam bari getireyim de garibimin üstüne okusun” diye karar vererek öğlen namazına yakın vakte kadar ev işleriyle meşgul oldu. Cami evlerine çok uzaktı. Kocasının ağzına tekrar su bandıktan sonra sokağa çıkıp komşusuna “Eve göz kulak ol, ne olur ne olmaz” diye tembihleyip yaslandığı bastonla yola düştüğünde imam öğlen namazına başlamıştı bile....

İmam mahalleye tayinlebir ay önce gelmişti. Birkaç kişiyi bulan cami cemaatinden başkahenüz kimseyi tanııyordu. Gençten birisiydi. Namazdan çıkınca Sultan kadın önde, cemaatten iki-üç kişi ile imam arkada evin yolunu tuttular. Odaya girdiklerinde hasta can çekişiyordu. Gelenlerin odaya girmesiyle eskilerin tabiri canı ürkmüş olacak ki Selim biraz kendisini toparlar gibi oldu. İmam besmele çektikten sonra şifa niyetine birkaç sure ve dua okudu. İmam az soluklandıktan sonra hastaya “Amca benim dediklerimi sen de ben bitirdikten sonra tekrar et, iman tazelemiş olursun” deyip kelimeyi şahadet getirdi. Gevrek Selim bir iki yutkundu, sağına-soluna baktı, gözlerini kapayıp derin düşüncelere daldı. Hayal alemindeydi. İmam ; yaşlıdır, belki de duymuyordur, yada dediklerimi herhalde anlamadı düşüncesiyle işi baştan alıp tekrar yüksek sesle kelimeyi şahadet getirip “ Hadi hacı amca sıra sende”....

Gevrek Selim soluğu daldan alırken dalmış olduğu hayal aleminin ritmini farkında olmadan dışa vurarak” KALÇADAN ŞAZİEEEEEM KALÇADAN” dedi. Rahatlamış, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme hasil olmuştu.

İmamın yüzü önce buz gibi kesildi. Şaşkındı. Bunca yıldır bu görevdeydi. Böyle bir şey ilk defa başına geliyordu. Boş bulunup gülecek gibi oldu, sonra kendisini çabuk topladı. Acaba hasta aklını kaybetti de “kazı-koz mu anlıyor” diye düşündü. Olur ya insan hali. Orta da kusur aramaya gerek yoktu. Ne de olsa hasta yaşlıydı. İmam sanki hiçbir şey olmamış da odaya daha yeni geliyormuşçasına hareket ederek işi baştan tekrarlasa da değişen bir şey yoktu. İmam efendi gelenlerle göz göze gelerek kalkım işareti yaptıktan sonra “ bize müsaade Suna teyze, ben yarın tekrar gelirim ” diyerek oradan hep beraber ayrıldılar. İmamın gidiş-gelişleri üç-dört gün devam etse de durumda bir değişiklik olmamış, aksine “ Kalçadan Şaziye m kalçadan” ı söylerken gevrek Selim in yüzü, gözü adeta oynar olmuştu. Yüzüne kan gelmiş yerinde duramıyordu. İmam efendi bunda bir iş olduğunu sezinler gibi oldu. Az bir vakit geçtik den sonra yanı başında olanlardan utanır bir vaziyette duran yaşlı kadına“ Suna teyze ;amca gençliğinde ne iş yapardı? ” diye sormaktan kendini alamadı.

Sultan kadın derin bir iç geçirdi. Başını yere eğerek yarı utangaç bir tavırla “ah.. evladım ah, sorma,kıyırık bir sazı vardı, gittiği oturak alemlerinde bu saz çalar avratlar oynarmış. İçlerinde Şaziye denen bir çengiyi över, onun güzelliğinden, göbek atışından arada-sırada bahsedirdi de ” ....